

missnöjd med ornamentiken hos Peringskiöld: »hela drakeritningen är ock galen . . . Klon emot korset fins ej i Peringsk. ritning.»

v. Friesen: . . . **uk** • **runa** • **anutar** • **totir** • **litu** • **reta** • **staina** • **at** • **s** . . . Om 31 **e** anmärker v. Friesen: »runan anbrakt i en springa, den på hufvudstafvens midt befintliga punkten möjligen vittrad».

Peringskiöld tolkar inskriften: »Nesbiörn och Runa Anundz dotter, the låto resa vpp thessa Stenar åt SvikJerf sonen sin». — *UFT* h. 5 (1876): »Näsbjörn och Runa Anunds dotter låto resa stenar efter Suhik Jerf (? = Svek-jerf), sin son.»

Inskriften är alldeles klar, så när som på det egendomliga 42—50 **suhik** • **ierf**, namnet på den döde, över vilken stenen är rest. Namnet har stått på det numera förkomna fotstycket, men det finns ingen anledning att betvivla riktigheten av Peringskiölds läsning, som har kontrollerats av den kritiske Celsius. Det är emellertid icke lätt att identifiera det mansnamn, som döljer sig bakom den besynnerliga stavningen. Sannolikt har namnet varit sammansatt, och senare leden kan ha varit *-diarf*. Om namn med denna efterled se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 99. E. Brate har framkastat den möjligheten, att **suhik** • **ierf** skulle kunna återge det välkända namnet *Vigdiarf*. I så fall finge man väl tänka sig en felristning: ristaren har först ristat **sun**, men sedan ändrat sig och velat ha namnet först. Han måste låta **s**-et stå, men ändrade **n** till **h**; så fick han ett **uhik** • **ierf**, som till nöds kunde läsas som *Vig(d)ierf*. Tolkningen är naturligtvis mycket osäker. Sannolikare är måhända, att det är namnet *Sigdiarf*, som döljer sig bakom skriftform **suhik** • **ierf**. Om detta namn se U 109.

Om namnet *Nesbiörn* se Sö 356 och *Fornvännen* 1948, s. 298 f., om *Runa* U 687.

Inskriften har pluralformen **staina**. Det har sålunda funnits två stenar, resta av Näsbjörn och Runa till minne av sonen. Förmodligen har den andra stenen haft en inskrift, som talat om sonen eller innehållit en bön för hans själ.

Ornamentik och runor påminna om runristaren Öpirs stil.

960. Vaksala kyrka.

Pl. 21.

Litteratur: B 388, L 192, D 1:163. J. Peringskiöld, *Monumenta Uplandica per Tiundiam* (1710), s. 236; O. Celsius, *Svenska runstenar* (F m 60) 1, s. 66; R. Dybeck, *Reseberättelse* 1863; *UFT* h. 5 (1876), s. 72; E. Brate och S. Bugge, *Runverser* (ATS 10:1), s. 34 f.; O. v. Friesen, *Runstenar i Uppland och Gästrikland undersökta 1899—1901* (ATA); *Fornminnesinventering i Vaksala sn 1937—38* (G. A. Hellman m. fl., ATA).

Äldre avbildningar: Osig. träsnitt i Peringskiöld a. a. och B 388; Dybeck (D 1:173); v. Friesen foto (ATA).

Runstensfragmentet är inmurat i kyrkväggen på kyrkans norra sida, i ett igensatt valv, 5 m. V om kyrkans nordöstra hörn, straxt Ö om sakristiväggen, 3 m. över marken.

Fragmentet omtalas första gången i Peringskiölds *Monumenta*: »På norra sidan vthan til i Waxala Kyrkiomur, näst wid Sacristian, 5 alnar högt vp ifrån jorden, finnes ett litet afbrott af en gammal sönderslagen Runesten, inflickat vthi then gamla gråstens muren, thär en igenmurad större, och neder i henne en mindre hwälfd och igenmurad dör synes. Samma Runebrott behåller ännu ett wackert loford öfwer sin Herre, hwars namn doch förstört är.» B 388: »I Kyrkomuren»; L 192: »Kyrkomuren, den norra.» — O. Celsius har endast antecknat: »Contuli cum lapidis fragmento d. 22 febr. 1726.» — R. Dybeck (D 1:173): »Den ende som återstår af flere runstenar, hvilke funnits i Waksala kyrkomurar. (Bautil och Liljegren upptaga icke alla.) Stycket är inmuradt i norra kyrkväggen utantill.»

Grå granit. Storlek 0,53 × 0,41 m. Ristningsytan är slät. Ristningen är jämnt huggen och tydlig.

